

Китоби Дониёл — Рақами яксаду сию се

*Кушодани бофтаи нубувватӣ: маърифатҳо дар бораи вақти муҳр
задани 144 000*

Jeff Pippenger
2024-03-13

Ҳамаи анбиё бо якдигар мувофиқанд, ва ҳамаи онҳо махсусан бештар дар бораи анҷоми ҷаҳон шаҳодат медиҳанд, назар ба рӯзҳое ки дар онҳо зиндагӣ мекарданд. Шаҳодати онҳо бояд дар давраи нубуввати замони муҳргузории яксаду чихилу чор ҳазор татбиқ карда шавад, зеро маҳз дар он ҷо таъсири ҳар як рӯё ба вуқӯ меояд. Ишаё, дар боби шашум, дар рӯё иҷозат ёфт, ки ба Қудси қудсҳо назар андозад, дар давраи замони муҳргузории яксаду чихилу чор ҳазор, ки дар он ҷо ҷалоли Худоро дид. Мо медонем, ки ин пас аз 11 сентябри соли 2001 буд, зеро ӯ дар ояти сеюм фариштагонро шунид, ки муайян мекарданд, ки он вақт замин аз ҷалоли Ӯ пур буд.

«Ҳангоме ки Худо меҳост Ишаёро бо паёме назди қавми Худ бифиристад, Ӯ аввал ба он пайғамбар иҷозат дод, ки дар рӯё ба муқаддастарини муқаддасҳо дар дохили муқаддасҳо назар афканад. Ногаҳон чунин менамуд, ки дарвоза ва пардаи дарунии маъбад бардошта ё канор қашида шудаанд, ва ба ӯ иҷозат дода шуд, ки ба дарун, ба муқаддастарини муқаддасҳо бингарад, он ҷо ки ҳатто пойҳои ҳуди пайғамбар низ наметавонистанд ворид шаванд. Пеши назари ӯ рӯёи Яхува бар тахте баланд ва барафрошта падид омад, дар ҳоле ки домани ҷалоли Ӯ маъбадро пур мекард. Гирди тахт серафим буданд, чун посбонон гирди Подшоҳи бузург, ва онҳо ҷалолеро, ки онҳоро фаро гирифта буд, инъикос менамуданд. Чун сурудҳои ҳамди онҳо бо оҳангҳои амики сачда танинандоз мешуд, сутунҳои дарвоза ба ларза медаромаданд, гӯё ки аз зилзила такон меҳӯрданд. Ин фариштагон бо лабоне, ки аз гуноҳ олуда набуданд, ситоишҳои Худоро бармеоварданд. “Қуддус, қуддус, қуддус аст Худованди лашкарҳо,” нидо мекарданд онҳо; “тамоми замин аз ҷалоли Ӯ пур аст.” [Ниг. Ишаё 6:1–8.]»

«Сарофимоне, ки гирди тахтанд, ҳангоми мушоҳидаи ҷалоли Худо чунон аз ҳайбати пурэхтиром лабрезанд, ки ҳатто барои як лаҳза ҳам ба худ бо мафтунии худнигарона наменигаранд. Ситоиши онҳо барои Парвардигори лашкарҳост. Чун онҳо ба оянда менигаранд, вақте ки тамоми замин аз ҷалоли Ӯ пур хоҳад шуд, суруди зафармандона аз яке ба дигаре бо нағмаи хушоҳанг танин меандозад: “Қуддус, қуддус, қуддус аст Парвардигори лашкарҳо.” Онҳо комилан қонеъанд, ки Худоро ҷалол диҳанд; дар ҳузури Ӯ боқӣ монда, зери табассуми ризомандии Ӯ, дигар ҳеҷ чизеро орзу надоранд. Дар бардоштани сурати Ӯ, дар ба ҷо овардани амри Ӯ, дар ибодати Ӯ, олитарин ормони онҳо ба камол мерасад.» Gospel Workers, 21.

Мувофиқи Ишаё, ба пайғамбар Ҳизқиёл низ иҷозат дода шуд, ки ба Қудс-ул-Ақдос назар афканад. Рӯёи Ҳизқиёл аз боби якум, ояти якум оғоз ёфт.

Ва дар соли сиюм, дар моҳи чорум, дар рӯзи панҷуми моҳ, ҳангоме ки ман дар миёни асирон назди наҳри Ховар будам, осмонҳо кушода шуданд, ва ман рӯёҳои Худоро дидам. Ҳизқиёл 1:1.

Рӯёи ӯ тайи бобҳо идома меёбад, ва он идомаи ҳамон рӯёест, ки дар бобҳои ҳашт ва нӯх омадааст, ки мӯҳргузори садаи чилу чор ҳазорро муайян мекунад. Мо инро аз шаҳодати дақиқи ӯ медонем.

Ва дар соли шашум, дар моҳи шашум, дар рӯзи панҷуми моҳ, ҳангоме ки ман дар хонаи худ нишаста будам ва пирони Яхудо пеши ман нишаста буданд, дасти Парвардигор Худо дар он ҷо бар ман фуруд омад. Пас ман нигаристам, ва инак, шабоҳате мисли намуди оташ: аз намуди миёнаш ба поён — оташ, ва аз миёнаш ба боло — мисли намуди дурахшонӣ, монанди ранги қаҳрабо. Ва ӯ сурати дасте дароз кард ва маро аз як тори мӯйи сарам гирифт; ва рӯҳ маро миёни замин ва осмон боло бардошт ва дар рӯёҳои Худо маро ба Ерусалим овард, назди дари дарвозаи дарунӣ, ки сӯи шимол менигарист; он ҷо ҷойгоҳи бути рашк буд, ки рашкро бармеангехт. Ва инак, ҷалоли Худои Исроил он ҷо буд, мувофиқи он рӯёе ки ман дар саҳро дида будам. Ҳизқиёл 8:1–4.

Рӯёи бобҳои ҳаштум ва нӯҳум, ки ду синфоро муайян месозад, ки дар қараёни муҳр задани яксаду чихилу чор ҳазор ташаккул меёбанд, «мувофиқи он рӯёе буд, ки» Ҳизқиёл «дар саҳро» дида буд. Рӯёе, ки ӯ дар саҳро дида буд, дар боби сеюм муайян карда мешавад.

Ва дасти Худованд дар он ҷо бар ман буд; ва ӯ ба ман гуфт: «Барҳез, ба саҳро берун рав, ва дар он ҷо бо ту сухан хоҳам гуфт». Пас ман бархостам ва ба саҳро берун рафтам; ва инак, ҷалоли Худованд дар он ҷо истода буд, мисли он ҷалоле ки назди дарёи Кебор дида будам; ва ман бар рӯи худ афтадам. Ҳизқиёл 3:22, 23.

Рӯёи Ҳизқиёл дар бораи «дашт» ҳамонанди «ҷалоле буд, ки» Ҳизқиёл «назди дарёи Кебор дида буд», ва он ҳамон рӯёи боби якум, ояти якум буд. Рӯёи мӯҳргузори дар боби нӯҳум ва рӯёи «дашт» фақат идомаҳои рӯёи дарёи Кебор буданд. Он рӯёе аз ҷалоли Худо дар Ҷои Қуддуси Қуддусҳо буд, дар вақти мӯҳргузори садаи чихилу чор ҳазор, ҳамон тавре ки рӯёи Ишаё низ чунин буд. Рӯёи Ишаё қори Худоро дар барангехтани паёмрасонҳо дар замони мӯҳргузори муайян мекард, ва дар бобҳои дуум ва сеюм Ҳизқиёл ҳамон корро бо тафсили бештар аз Ишаё муайян мекунад, зеро ӯ паёмрасонро тасвир менамояд, ки бояд паёме ба Адвентизми Лоудикия барад, ва барои он ки паёмеро, ки бояд ба қавми исёнқоре, ки аз онҳо мегузаранд, барад, дарк кунад, ба Ҳизқиёл амр дода мешавад, ки китоби хурдро бихӯрад, ки он дар дасти фаришта буд, вақте ки ӯ дар 11 сентябри соли 2001 нозил шуд.

Ва боз ба ман гуфт: «Эй писари одам, он чиро, ки меёбӣ, бихӯр; ин тоқуморро бихӯр ва бирав, ба хонадони Исроил сухан бигӯ». Пас даҳонамро кушодам, ва ӯ маро водошт, ки он тоқуморро бихӯрам. Ва ба ман гуфт: «Эй писари одам, шиками худро бихӯрон ва даруни худро аз ин тоқуморе, ки ба ту медиҳам, пур кун». Он гоҳ ман онро хӯрдм; ва дар даҳонам аз ширинӣ мисли асал буд. Ва ба ман гуфт: «Эй писари одам, ба хонадони Исроил бирав ва суханони Маро ба онҳо бигӯ. Зеро ту на назди қавме фиристода шудай, ки забонашон бегона ва гуфторашон душвор бошад, балки назди хонадони Исроил; на назди қавмҳои бисёре, ки забонашон бегона ва гуфторашон душвор аст, ва

суханонашонро ту наметавонӣ бифаҳмӣ. Яқинан, агар туро назди онҳо мефиристодам, онҳо ба ту гӯш медоданд. Аммо хонадони Исроил ба ту гӯш нахоҳанд дод, зеро ба Ман гӯш намедиханд; зеро тамоми хонадони Исроил рӯсаҳт ва сангдил ҳастанд. Инак, Ман рӯи туро бар зидди рӯи онҳо қавӣ гардонидаам, ва пешонии туро бар зидди пешонии онҳо қавӣ гардонидаам. Пешонии туро мисли алмос, ки аз санги ҷақмоқ ҳам саҳттар аст, гардонидаам; аз онҳо **سرتم** ва аз нигоҳҳои онҳо ҳаросон машав, гарчанде ки онҳо хонадони исёнкоранд». Ҳизқиёл 3:1–9.

Дар Китоби Муқаддас ғайрияҳудӣ бегона аст, ва бегона ба забони бегона суҳан мегӯяд. Ҳизқиёл ба хонаи Исроили замони муосир фиристода шуд, ки дар вақти мӯҳрғузурӣ калисои Лаодикияи Адвентистони рӯзи ҳафтум мебошад, ки аз он меғузаранд. Паём дар вақти мӯҳрғузурии яқсаду ҷилу ҷор ҳазор барои калисои Худост, ки аввал доварӣ мешавад, ва сипас дар қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда, овози дуҷуми Ваҳй боби ҳаҷдах рамаи ғайрияҳудии Худоро аз Бобил берун меҳонад. Вақте ки Ишаъё, дар боби шашум, онҳоро намояндагӣ мекунад, ки даъвати фиристода шудан ба хонаи саркашро бо паёми Лаодикия мепазираанд, ба ӯ пешакӣ огоҳ карда мешавад, ки онҳо қавме ҳастанд, ки дида, дарк намекунанд, ва шунда, намефаҳманд. Ишаъё ҳамон ҳислатеро сабт мекунад, ки Исо аз Ишаъё, боби шашум, иқтибос намуд, вақте ки Ӯ ҳамон ҳислатро ба яҳудиёни баҳсҷӯе нисбат дод, ки дар таърихи Масеҳ аз онҳо меғузастанд.

Дар боби дувоздахум, Ҳизқиёл низ айнан ҳамон истилоҳотро ба кор мебарад ва ба ин васила маҳсусан боби дувоздахумро ба замони мӯҳрғузурии садӯ ҷилу ҷор ҳазор мансуб медонад.

Каломи Худованд низ бар ман нозил шуда, гуфт: «Эй писари одам, ту дар миёни хонаи исёнгар сокин ҳастӣ, ки ҷашмон доранд, то бубинанд, вале намебинанд; гӯшҳо доранд, то бишнаванд, вале намешунаванд; зеро ки онҳо хонаи исёнгар ҳастанд». Ҳизқиёл 12:1, 2.

Боби дувоздахуми Ҳизқиёл замони мӯҳрғузурии яқсаду ҷилу ҷаҳор ҳазорро муайян менамояд, ва дар айнаи ин амал ӯ ба паёми қалбакии борони охири, ки аз ҷониби мастони Эфроим пешкаш мешавад, муроҷиат мекунад, ҳамон мастоне ки бар қавми Ерусалим ҳукмронӣ мекунанд, он мастоне ки китоби мӯҳршударо хонда наметавонанд. Паёми қалбакии борони охири онҳо бар он асос ёфтааст, ки рӯёҳои нубуввати Каломи Худоро ба ояндаи дур воғузоранд.

Дар оятҳои сеюм то понздаҳум ба Ҳизқиёл дастур дода мешавад, ки ба асорати халқи Худо дар Бобил даромаданро тасвир намояд. Асорати Бобил қонуни якшанбеи ба зудӣ ояндаро ифода мекунад, ва сипас дар оятҳои шонздаҳум то бистум ӯ қаҳтиро, ки ҳамроҳи вайронии шаҳрҳо меояд ва аз соати заминларзаи бузург оғоз меёбад, муайян мекунад, ки он ҳамон қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда аст. Фоидаҳои зиндагии деҳот дар давоми он замони бухронӣ дар он ҷо ифода ёфтаанд, ва баъд дар оятҳои бисту якум то бисту ҳаштум мо он порҷаро дорем, ки дар таърихи миллерӣ ҳамчун ҳақиқати ҳозира шинохта шуда буд. Ин порча калима ба калима дар «Муборизаи Бузург» дар баёни таърихи миллерӣ дар он китоб иқтибос шудааст.

Ва каломии Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт: «Эй писари одам, ин чӣ мақол аст, ки шумо дар замини Исроил доред ва мегӯед: “Рӯзҳо ба таъхир меафтанд, ва ҳар рӯё ботил мегардад”? Бинобар ин ба онҳо бигӯ: “Парвардигор Худо чунин мегӯяд: Ман ин мақолро аз байн хоҳам бурд, ва дигар онро дар Исроил чун мақол ба забон нахоҳанд овард; балки ба онҳо бигӯ: ‘Рӯзҳо наздиканд, ва анҷоми ҳар рӯё низ.’ Зеро дигар ҳеҷ рӯёи ботиле ва ҳеҷ фоли хушомадгӯёна дар миёни хонадони Исроил нахоҳад буд. Зеро Ман Парвардигорам: Ман суҳан хоҳам гуфт, ва каломе ки Ман мегӯям, ба амал хоҳад омад; дигар ба таъхир нахоҳад афтод. Зеро дар рӯзҳои шумо, эй хонадони исёнкор, Ман каломро хоҳам гуфт ва онро ба ҷо хоҳам овард”, мегӯяд Парвардигор Худо». Боз каломии Парвардигор бар ман нозил шуда, гуфт: «Эй писари одам, инак, хонадони Исроил мегӯяд: “Рӯёе ки ӯ мебинад, барои рӯзҳои бисёр баъд аст, ва ӯ дар бораи замонҳои дур нубувват мекунад”. Бинобар ин ба онҳо бигӯ: “Парвардигор Худо чунин мегӯяд: Дигар ҳеҷ яке аз суҳанони Ман ба таъхир нахоҳад афтод, балки каломе ки Ман гуфтаам, иҷро хоҳад шуд”, мегӯяд Парвардигор Худо». Ҳизқиёл 12:21–28.

Паёми соҳтаи борони охир, ки дар замони мӯҳргузории як саду чилу чор ҳазор пешниҳод мешавад, чунин даъво мекунад: «рӯзҳо тӯл мекашанд, ва ҳар рӯё ботил мегардад». Охир, магар он паёмовароне, ки бо Мусо, Илс, Ҳизқиёл, Ишаё ва Юҳанно намояндагӣ шудаанд, дар пешгӯии худ дар бораи 18 июли соли 2020 ноком нашуданд? Паёми адвентисти Лоодикия дар он вақт чунин аст: «рӯёе, ки ӯ мебинад, барои рӯзҳои бисёр баъд аст, ва ӯ дар бораи замонҳои бисёр дур нубувват мекунад». Дар он таърих на танҳо ҳар рӯё ба амал хоҳад омад, балки паёмовар бояд ба хонаи гумшудаи Исроили муосир бигӯяд: «Парвардигор Худо чунин мегӯяд», «Ман» «мақоли» соҳтаи адвентизми Лоодикиягиро «нест хоҳам кард». Ба онҳо бигӯ: «рӯзҳо наздиканд, ва натиҷаи ҳар рӯё». «Ҳеҷ яке аз суҳанони Ман дигар тӯл нахоҳад кашид, балки он суҳане ки Ман гуфтаам, ба амал хоҳад омад, мегӯяд Парвардигор Худо».

Паёми Лоодикия талаб мекунад, ки он паём муайян намояд, ки айём наздик аст, вақте ки таъсири ҳар рӯё ба амал хоҳад омад, ва он айём айёми мӯҳргузории саду чихилу чаҳор ҳазор мебошанд. Нуктаи асосие, ки дар ин порча набояд аз назар дур монад, ин аст, ки Худо бевосита изҳор мекунад, ки дар «айём», ки давраи замони мӯҳргузориро ифода мекунад, ӯ «рӯёи ботил»-и адвентизми Лоодикия, «фолбинии хушомадгӯёна»-и онҳо ва «масали» қалбакии онҳоро хотима хоҳад дод. Худо паёми қалбакии борони охири онҳоро пеш аз қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда хотима медиҳад, зеро ӯ онро дар айёме, ки ба онҳо мурочиат мекунад, хотима медиҳад. ӯ онро хотима медиҳад, бо он ки паёми ҳақиқии борони охиринро тасдиқ мекунад, дар ҳоле ки онҳоеро, ки баргузида шудаанд, то дар қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда нишона бошанд, боло мебардорад. Он баргузидагон пеш аз «заминларза» мӯҳр мешаванд.

Роҳи дигари он ки ӯ зарбулмасали ботили паёми қалбакии борони охирро аз байн мебарад, бо фаро расидани доварҳои ғайриҷашмдошт ва рӯзафзуни Худо аст, ки барои фарзандони зулмот ҳамчун ҳайрати пурзӯру фарогир меоянд, аммо ҷузъи ҳуди ҳамон паёмест, ки фарзандони нур онро пешгӯӣ карда меоянд. Таърихе, ки мо акнун ба он ворид мешавем, дар арафаи рӯ ба рӯ шудан бо доварҳои Худо қарор дорад. Он доварҳо дар Каломии Худо

пайваста ба таври такрорӣ муаррифӣ шудаанд, ва давраи муҳрғузурӣ, ки аз 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, ҳамон ҷое аст, ки ҳар рӯё, аз ҷумла рӯёҳои доварҳои Худо, бояд ба он бирасад, зеро Каломӣ Ё ҳаргиз ноком намешавад.

Дар мақолаҳои пешин мо нишон додем, ки се боби аввали китоби Дониёл се паёми фариштагони Ваҳӣ боби чордаҳро ифода мекунад. Боби дуюм паёми фариштаи дуюм аст ва бинобар ин намунае аз санчиши дуюм дар давраи муҳрғузурӣ. Санчиши аввал боби аввал буд, ва он озмоиши ғизӣ буд, ки оё шахс ҳӯроки осмониро интиҳоб мекунад ё ғизӣ Бобилро. Боби дуюм бо ҳақиқати пинҳон дар дохили ҳоби Набукаднесар дар бораи ҳайкали ҳайвонот, ки подшоҳӣ мебошанд, муаррифӣ шудааст.

Дониёл боби дуюм озмоиши сурати ҳайвонро дар айёми муҳр зада шудани яксаду чилу чаҳор ҳазор намоёндагӣ мекунад, ва он дарбаргирандаи фаҳмише аст, ки пинҳон аст, зеро Набукаднесар натавонист хубро ба ёд оварад. Он ҳақиқати ниҳонсиро намоёндагӣ мекунад, ки дар таърихи яксаду чилу чаҳор ҳазор кушода мешавад, ва низ ҳақиқати ниҳонсиро дар бораи подшоҳӣ, ки дар пешгӯии Китоби Муқаддас бо он сурат намоёндагӣ шудаанд. Он барои Дониёл ва се марди шоиста, ва ҳамчунин барои ҳақимони калдоние, ки аз таъоми Бобил меҳурданд, озмоиши ҳаёт ё мамотро намоёндагӣ мекард.

Ба Эллен Уайт нишон дода шуд, ки сурати ҳайвон «пеш аз баста шудани муҳлати имтиҳон» барпо хоҳад гардид, «зеро ки он барои қавми Худо озмоиши бузург аст, ки тавассути он тақдири абадии онҳо ҳал хоҳад шуд». Ҳоби пинҳонии Набукаднесар ҳамин озмоишро ифода мекунад. Ҳақиқати пинҳонии он сурат, ки дар ин рӯзҳо ошкор гардидааст, дар замоне ки таъсири ҳар рӯё дигар ба таъхир андохта намешавад, ин аст, ки Исо, ҳамчун Алфа ва Омега, дар аввалин ва охири ишораҳо ба салтанатҳои нубуввати Китоби Муқаддас муайян кард, ки ҳайвони ҳаштум аз ҷумлаи ҳафт аст.

Ҳайвони ҳаштуми Ваҳӣ, боби ҳабаҳум, ки аз ҷумлаи он ҳафт аст, қудрати папавист, ки ба тахти замин бозгардонида шудааст; ва сирри амиқтари ниҳонсиро, ки ошкор гардидааст, ин аст, ки ҳамчунон ки Иёлоти Муттаҳида дар ин миллат сурати ҳайвонро ташкил медиҳад, он ҳамчунин падидаи ҳаштумро, ки аз ҷумлаи он ҳафт аст, намоёндагӣ хоҳад кард. Президенти шашум аз замони охир, аз соли 1989, ки ҳамон президенти сарватманд аст ва тамоми мулки аждаҳоро ба ҳаракат овард, дар соли 2020 аз дасти глобалистони пешрафтгаро, «воук» ва либерал ҷароҳати марговари сиёсӣ гирифт, ҳамон тавре ки шоҳи ҷумҳуриҳои дар кӯчаҳо аз ҷониби ҳайвони беҳудои Ваҳӣ, боби ёздаҳум, ба қатл расонида шуд.

Ҳамзамон, ҳаракати фариштаи сеюм 18 июли соли 2020 аз дасти ҳайвони беимони боби ёздаҳуми Ваҳӣ захми марговар гирифт. Он ҳаракат аз Адвентистони рӯзи ҳафтуми Лоудикия таркиб ёфта буд, ва дар соли 2023 он ҳаракат ҳамчун ҳаракати Филадельфиягии фариштаи сеюм бардошта шуд. Ҳар ду шох дар соли 2020 кушта шуданд, ва ҳар ду шох пас аз сеюм рӯзи рамзӣ бармехезанд. Ташаккули сурати сиёсии ҳайвон аз иттиҳоди Калисо ва Давлат дар Иёлоти Муттаҳида иборат аст, ва он ҳайвоне, ки онҳо дар рӯзҳои охир сураташро месозанд, ҳайвони ҳаштум аст, ки аз он ҳафт мебошад. Вақте ки ҳайвони сурат дар Иёлоти Муттаҳида ташаккул меёбад, он маҳз ҳамон хусусияти нубувватии ҳайвони

ҳаштуми Румро соҳиб хоҳад шуд.

Вақте ки озмоиши сурати ҳайвон бар шохи ҳақиқии протестантӣ ба анҷом мерасад, онҳое ки ҳақиқатхоро, ки ба пешгӯиҳо вобаста ба ташаккули сурати ҳайвон дар ҳар ду шохи ҳайвони замин тааллуқ доранд, мешиносанд, барои абадиёт бо сурати Масеҳ муҳр хоҳанд шуд. Он бокираҳои нодоне, ки рӯёи ботил ва хушомадгӯнаро пазируфтаанд, сурати ҳайвонро барои абадиёт ташаккул дода хоҳанд буд.

«Ин чизе буд, ки пайғамбар Ҳизқиёл дид, он гоҳ ки пеши назари ҳайратзадаи ӯ рамзхое тасвир ёфтанд, ки Қудратеро ошкор менамуданд, ки бар қорҳои ҳокимони заминӣ ҳукмрон аст. Чарххое, ки бо якдигар бурида мешуданд, аз ҷониби қор мавҷуди зинда ба ҳаракат оварда мешуданд. Фаротар аз ҳамаи инҳо “шабоҳати тахте буд, ки дар намуди худ мисли ёкути кабуд буд; ва бар болои шабоҳати тахт чизе чун шабоҳати сурате ба мисли инсон менишаст.” Ҳизқиёл 1:26, RSV.»

«Чархҳо, ки ба дараҷае печида буданд, ки дар назари аввал гӯё дар ошуфтагӣ менамуданд, бо ҳамоҳангии комил ҳаракат мекарданд. Мавҷудоти осмонӣ он чарххоро ба ҳаракат меоварданд. Чараёни печидаи рӯйдодҳои инсонӣ тахти идораи илоҳӣ қарор дорад. Дар миёни низоъ ва ғавғои миллатҳо, Ӯ, ки болотар аз қаррубиён менишинад, ҳанӯз ҳам қорҳои ин заминро ҳидоят мекунад. Ба ҳар як миллат ва ҳар як фард Худо дар нақшаи бузурги Худ ҷойгоҳе таъин кардааст. Имрӯз одамон ва миллатҳо бо интиҳоби худ сарнавишти худро муайян мекунанд, ва Худо ҳамаи чизхоро барои амалӣ гардидани мақсадҳои Худ зери ҳукми Худ қарор медиҳад.»

«Пешгӯиҳое, ки МАНАМ-и бузург дар Қаломи Худ додааст, ба мо нишон медиҳанд, ки мо дар чараёни асрҳо дар қучо қарор дорем. Ҳар он чи нубувват то замони ҳозира пешгӯӣ кардааст, дар саҳифаҳои таърих пайгирӣ шудааст, ва ҳар он чи ҳанӯз бояд биёяд, ба тартиби худ иҷро хоҳад шуд.

«Аломатҳои замон эълон медоранд, ки мо бар остонаи воқеаҳои бузург ва ҷиддӣ истодаем. Ҳама чиз дар ҷаҳони мо дар изтироб аст. Наҷотдиҳанда дар бораи воқеахое, ки пеш аз омадани Ӯ рӯй хоҳанд дод, пешгӯӣ кард: “Ва шумо овозаҳои ҷангҳо ва хабарҳои ҷангхоро хоҳед шунид.... Зеро қавме бар қавме ва мамлакате бар мамлакате бармехезад; ва дар ҷойҳои гуногун қатлиҳо, вабоҳо ва заминларзаҳо хоҳад буд.” Матто 24:6, 7. Ҳокимон ва давлатмардон эътироф мекунанд, ки чизи бузург ва ҳалкунандае дар арафаи ба вуқӯъ омадан аст,—ки ҷаҳон бар лаби як буҳрони азим қарор дорад.»

«Танҳо Китоби Муқаддас назари дурустero дар бораи воқеахое медиҳад, ки аллакай сояҳои худро пешақӣ меафкананд ва садои наздикшавии онҳо заминро ба ларза меорад ва дилҳои одамонро аз тарс беҳол месозад. “Инак, Худованд заминро хароб хоҳад кард ва онро вайрону ҳолӣ хоҳад гардонд, ва рӯи онро хоҳад тоб дод ва сокинонашро пароканда хоҳад сохт.” “Зеро ки онҳо аз шариятҳо тачовуз карданд, фароизро вайрон намуданд, аҳди ҷовидонро шикастанд. Бинобар ин лаънат заминро фуру мебарад, ва сокинони он барои гуноҳи худ азоб мекашанд.” Ишаё 24:1, 5, 6, RSV.»

«Воҳ! Зеро он рӯз бузург аст, чунон ки ҳеҷ монанди он нест; он айёми тангии Яқуб аст; лекин ӯ аз он наҷот хоҳад ёфт». Ирмиё 30:7.

«Зеро ту Худовандро, ки паноҳгоҳи ман аст, яъне Ҳаққи Таъоло, маскани худ гардонидай; ба ту ҳеҷ баде нахоҳад расид, ва ҳеҷ офате ба манзили ту наздик нахоҳад шуд». Забур 91:9, 10.

«Худо Калисои Худро дар соати хатарноктарини вай тарк нахоҳад кард. Ў раҳириро ваъда додааст. Усулҳои подшоҳии Ў аз ҷониби ҳамаи касоне ки зери офтобанд, эҳтиром карда хоҳанд шуд.» *Historical Sketches* 277–279.

«Бозии мураккаби воқеаҳои инсонӣ» ҳамон чизест, ки дар рӯёи Ҳизкиёл дар бораи Макони Қуддусулқудс, дар замони мӯҳргузорӣ, бо чарххое, ки ба чархҳо дармедаромаданд, тасвир шудааст. Он воқеаҳо зери идораи илоҳӣ қарор доранд, зеро он воқеаҳо иҷрои ҳамаи рӯёҳои Каломи Худо мебошанд, ки таъсири ниҳой ва комили худро дар замони мӯҳргузорӣ меёбанд. «Садое» ҳаст, ки «бухрони ҳайратангез»-ро муайян месозад, бухроне ки «ҷаҳон дар остонаи» дарк кардани он қарор дорад. Он «садо» боис мегардад, ки «замин ба ларза ояд ва дилҳои одамон аз тарс аз кор монанд». Ҳам ларзидани замин ва ҳам аз тарс аз кор мондани дилҳои одамон рамзҳои садои Карнаи ҳафтум ва ниҳой мебошанд, ки войи сеюм аст.

Ба ғазаб овардани халқҳо аз ҷониби Ислон — ки войи сеюм аст — монанди зане аст, ки дарди зоиш мекашад; пас, он бӯхрони афзояндаву шиддатгирандари ифода мекунад. Он бӯхрони шиддатгиранда 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт; ва 7 октябри соли 2023 навбатии дарди шадиди зоиш фаро расид, ва азбаски Каломи Худо ҳаргиз ноком намешавад, дарди навбатии зоиш хеле ба зудӣ меояд, ва он боз ҳам харобиовартар хоҳад буд. Оё шумо ҳанӯз ҳам дар шаҳр зиндагӣ мекунед?

Мо ин омӯзишро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

«Ба назди пайғамбар чархе дар миёни чарх, симои мавҷудоти зиндае, ки бо онҳо вобаста буданд, ҳамагӣ печида ва нофаҳм менамуданд. Аммо дасти Ҳикмати Беинтиҳо миёни чархҳо дида мешавад, ва натиҷаи кори он тартиби комил аст. Ҳар як чарх, ки бо дасти Худо роҳнамоӣ мешавад, бо ҳар чархи дигар дар ҳамоҳангии комил амал мекунад. Ба ман нишон дода шудааст, ки василаҳои инсонӣ моиланд, ки дар пайи қудрати аз ҳад зиёд бошанд ва бикӯшанд, ки худ кори Худоро идора кунанд. Онҳо Худованд Худо, Омилу Корғари Қодирро, аз усулҳо ва нақшаҳои худ ба андозаи зиёд канор мегузоранд ва дар ҳама чизе, ки ба пешрафти кор тааллуқ дорад, ба Ў комилан таваккал намекунанд. Ҳеҷ кас набояд ҳатто барои як лаҳза гумон кунад, ки қодир аст он чизҳоро, ки ба Ман Ҳастам Тааллуқ Дошта мансубанд, идора наояд. Худо дар инояти тадбиромези Ҳуд роҳиеро омода месозад, то ки кор ба воситаи омилҳои инсонӣ анҷом дода шавад. Пас, бигзор ҳар кас дар мақоми вазифаи худ биистад, нақши худро барои ин замон иҷро наояд ва бидонад, ки Худо Устоди ӯст». *Testimonies*, volume 9, 259.